

[Hans Rasmussen.]

har sagt ganske tydeligt både fra tingets talerstol og ude omkring i landet, at jeg er enig heri. Forhandlingsreglerne inden for grupperne samordner imidlertid nu på en bedre måde, og det kan vi vel kun være tilfredse med, idet vi i hvert fald under forhandlingernes forløb kan få samordnet de grupper, som har samhørighed med hinanden. Det er også derfor, vi er glade for, at vi efterhånden finder frem til at løse vore sager med forhandlingsreglerne, og forhåbentlig ordner vi også en skønne dag en hovedoverenskomst.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Poul Sørensens bemærkninger om, at Danmark nu træder ind i de syv, skulle indebære en sammenligning med arbejdsmarkedsforholdene inden for de syv. Hvis vi f. eks. tager de lande, som vi navnlig har kontakt med, England, Sverige, Norge, Schweiz og Østrig, er der jo ingen af disse lande, der har en lovgivning af denne karakter. Jeg spørger derfor: hvorfor har vi så denne reaktionære opposition, som nu vil påtvinge os en sådan lovgivning? Der er altså sket en ændring i oppositionspartiernes standpunkt gennem 50'erne, og man er ængstelig for, hvad der eventuelt måtte komme.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen kommer stadig med sit gamle opkog om, hvad der er sket og sagt, og henviser til benzin- og oliekonflikten og meget andet. Det er jo historie. Over for de sidste strejkevarsler, som er fremsat i 1958, er der vist ikke meget at indvende. De fleste på arbejdsmarkedet blev i øvrigt enige; så var der noget tilbage, hvor visse strejker kom frem, men man kunne ikke pege på, at de generede samfundet som sådant.

Jeg kan heller ikke forstå, at man i et demokrati kan være så ængstelig for, at visse kanoner køres i stilling. Det drejer sig jo på den ene side om, hvad arbejdsgiverne skal give for arbejdskraften, på den anden side om, hvad arbejderne kan opnå for den arbejdskraft, de sælger. Da vi havde en vis konflikt om sukkerødyrkernes priskrav, hørte vi ikke spor fra oppositionen; den var tavs som graven, til trods for at det, at der ikke ville blive dyrket sukkerroer, også kunne få konsekvenser og sætte spor på ikke så god en måde. Det er en mærkelig

forkærlighed, man har, når det drejer sig om at standse arbejdskonflikter. Prøv imidlertid at spekulere lidt på, hvordan arbejdsløshedstallene har været, og vær behjælpelig. Havde man støttet socialdemokratiet i dets konstruktive forslag til fremme af beskæftigelse og produktion, var der måske mange af de 60 000 arbejdsløse, der kunne være kommet ind som helårsbeskæftigede arbejdere. Interessen herfor er ikke særlig stor; det er det, jeg ikke rigtig forstår.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen stillede mig endelig det spørgsmål, om jeg virkelig fastholdt princippet om, at vi skal tolerere arbejdskampe, uanset hvad der så ville ske. Hertil vil jeg svare, at selvfølgelig kan der opstå særlige situationer i ethvert samfund, men vi skal nu ikke tage kvalerne på forhånd. Da vi under besættelsen havde mange vanskeligheder af forskellig art, måtte hovedorganisationerne gøre noget; det viste sig da, at de var modne til at træffe bl. a. den aftale, som var gældende under besættelsen. At den så ikke senere virkede efter vor hensigt, er en ganske anden sag.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard pegede, jeg synes meget fornøftigt, på den styrkelse af forligsmandsloven, som er sket, og hvorved hovedorganisationerne har vist vilje til at indrette bestemmelserne, så at forligsmanden i højere grad end tidligere kan udskyde konflikterne og have den fornødne tid til mægling. Kan vi se på visse bestemmelser i forligsmandsloven, er vi selvfølgelig parat hertil, for vi ønsker ikke en konflikt for konfliktens skyld. Enhver krig har sin pris, det er rigtigt; regningen skal betales, men regningen for arbejdsledighed er imidlertid mange, mange gange større end for konflikter.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen syntes, at jeg skuffede ham meget. Jeg må sige, at det omvendte er ikke tilfældet; det ærede medlem kan nemlig snart ikke skuffe mig mere. Jeg synes, det efterhånden er søforklaringer, vi får, når det ærede medlem kommer på talerstolen; realiteterne træder mere og mere i baggrunden, også her, hvor det drejer sig om fortolkningen af det foreliggende lovforslag. Det er ikke hensigten, siger det ærede medlem, at lønningerne skal fastsættes af lovgivningsmagten, ikke engang af den domstol, som